

Седмото измерение

Сценка на седми клас по случай 70-тата годишнина

на Българското училище в Прага

(написана от Светла Болчева)

Начална песен: Някога, някога, толкова някога...колкото преди седем лета

(„Някога, някога”изп. Ивана; музикален съпровод на пиано: Росен Михайлов)

Въведение. **Музикален фон: The immortals** (Епична музика – Георги Георгиев, 12. клас)

- Кой не знае историята за българските Ромео и Жулиета, а именно за нашите прославени зад девет училища в десето Лазо и Пенка?! Кой не е слушал и плакал, плакал и слушал легендата за приказната им любов?!
- О, толкова страсти, толкова вълнения, мълчания, неизказани очарования – в учебните часове, в междучасията и извън тях, навсякъде по света и у нас – в храма на Българското знание!

Не за два знатни рода от Верона,
а за училището тук при нас,
за любовта – на младите закона –
въздишахме почти във всеки час!

Не за двамина млади през стени от злоба,
копнеещи под гибелна звезда,
а за любов, приятелство до гроба,
сразяващо тинейджърска вражда.

Със жребия на тез щастливи двама
и спора с извънземни, не останал глух
за истината в тази мелодрама
ще занимаем тънкия ви слух.

Дано помогне нашата игра
да стане сценката ни най-добра!

(по Пролога на „Ромео и Жулиета”)

Първо действие: Момчетата (играят си на телефоните, подбутват се, смеят се)

Музикален фон: The chase (Епична музика – Георги Георгиев, 12.клас)

- Момчета, Лазо пак е изчезнал. Този път без тротинетката си. Значи нещо страшно му се е случило!
- Аз знам – отвлечен е от терористите на Мала Ноче или от бандата на Черните гангстери от съседното училище!...Сигурно ще му отрежат малкия пръст и ще искат откуп от нас.
- Но ние нямаме пари. С какво ще платим?
- С телефоните , с кръвта си!...
- Не, не. Тука имат пръст пак извънземните. Щом тротинетката му е тук, значи не са терористите – те са алчни само за пари. Казвам ви: извънземните са.
- Аз пък мисля, че е в Судан. На благотворителна мисия. Ще участва в „ Мисията невъзможна – седма серия”.
- Да, вярно е. Там няма пързалки и няма хокей. Значи е отишъл да се пожертва за нещо още по-велико от хокея.
- Ти пък с твоя хокей – съвсем си си загубил ума. То това си е напаст божия – почти като влюбването.
- Да, помня. Лазо беше болен от любов по Пенка, ама то беше отдавна – още в шести клас, беше си направо жива мъка, но, слава богу, вече му мина...А вие с вашия хокей, съвсем сте се побъркали. Няма отърване!
- Ти на мен ли ще ми казваш „побъркан”, бе, дърво такова!...
- Стига сте се дърлили. При извънземните е. Знаем от сигурен източник.
- Не, не е. Най-много да се е трансформирал в лазатар.
- Глупости. Казва се „АВАТАР”.
- Не, аз пък казвам, че при Лазо е друго – лазатар е, тоест преминава през различни измерения...
- Момчета, не можете ли да спорите по-културно? Нали уж сме в седми клас!
- Тея на културни ли ти приличат?! Глупаци са, а и нищо не разбират от лазатарии...

(Момчетата се сбиват)

- Момчета, мускетари, приятели, престанете! Спомнете си нашия девиз: „Един за всички, всички за един!”
- Вярно е, само тогава сме силни и непобедими, когато сме единни!

(Всички заедно): Един за всички! Всички за един! Да намерим Лазо и да го спасим!

Второ действие: МОМИЧЕТАТА

Музикален фон: The innocent secret (Епична музика – Георги, 12.клас)

- Момчета, казвам ви, че Пенка пак я няма и този път бедата е още по-голяма. Може би е жертва на измама?!

- Не, бъдете реалистки. Аз смятам, че Пенка сама ни е напуснала и в момента е доброволка в две благотворителни организации – за защита на животните и за бездомните жертви от наводненията в Бургаско...

- А може пък да се влюбила в някой нов супермен и той да се оказал зъл демон и да я е отвлякъл в подземното царство, при Властелина на мрака...

- Не, оставете тези измишльотини. Пенка е супер умна и изобретателна. По мое мнение, тя със сигурност се е включила в някой нов телевизионен сериал – нещо от типа на „Под прикритие“, „Откраднат живот“ или „Революция Z“.

- Не, не. Пенка не обича чуждите роли. Тя е избрана да намери себе си. Тя винаги се е стремяла към някаква по-висша реалност.

- Може би извънземните, които я отвлякоха миналата година, да са я повредили нарочно?...

- Да попитаме феята Звездомира – тя е Повелителката на всички светли създания в космоса.

- Феята: Момичета, дочух молбата ви от планетата Орион и долетях мигновено при вас. Звездните елфи и другите светлинни създания ще ви подкрепят във вашите чисти и добри намерения.

- Пенка премина успешно през шестте измерения и вече може да лети, да става невидима, да чете мислите ви и дори да ги променя...Тя може да владее 6-те портала на космическата мъдрост. Но сега ѝ предстои най-трудното: Седмото изпитание, за 7-то измерение! То е най-великото и най-страшното!

- Защо? Има ли там чудовища и демони?

- Дете мое, навсякъде има чудовища и демони. И тук, и сега ги има – те са във вашите мисли, във вашите страхове, в страстите ви, в прекомерните амбиции и във въображението ви. Но това не е най-страшното.

- А какво тогава е най-страшното?

- Най-страшното изпитание е влизането в Безсмъртието – това е Седмото измерение! Трябва да минеш през 7-те врати, през 7-те бездни, през 7-те миража, които се превръщат в 7-те ужасни лица на Смъртта. И едва когато ги преминеш, ще влезеш в 7-ото измерение – измерението на Безсмъртието.

- Но как да ѝ помогнем, как да я върнем при нас?!

- Мислете за нея с любов и направете едно добро дело сега: невидимо за другите, видимо само за вас, за вашите сърца!

- Добре! Готови сме! Да действаме сега! (Оттеглят се)

Трето действие (последно)

(Всяко от момчетата поднася роза на едно от момичетата.)

Музикален съпровод на пиано: Росен Михайлов

Не тъгувайте момичета, момчета!
Ний сме вашта вярна, бойна чета –
ще ви браним от измами,
от илюзии-реклами,
от разбойници и терористи –
смели сме и напористи!

Отмъстители на злото,
предводители в доброто:
в туй е нашта чест и власт!
Тук е Пенка, тук съм Аз!
Тук е целият ни седми клас!!!
И аз!!! (извиква Митко от 6. клас)

Ние сме в седмото измерение –
на доброта, безсмъртие, любов,
ние сме великото творение
на училището – мъдър зов!

Обединени в този час,
туптят сърцата ни в захлас –
тук заедно сме вечно с вас
в единствения седми клас!

(Всички заедно)

И аз!!! (извиква Митко от 6. клас)

Финална песен: Ако до всяко добро същество, застане поне още едно...
(„Дано” – изп. Ивана и всички участници; съпровод на пиано – Росен Михайлов)